

I världens näst folkrikaste land betraktas en 0-6-förlust som en framgång. I huvudstaden lockar vissa bröllop fler människor än en viktig kvalmatch. Offsides Sujay Dutt söker spår av ljus i ett indiskt fotbollsmörker.

Delhi/Calcutta, mars 2006

Bhaichung Bhutias ansikte säljer i Calcutta. Indiens störste fotbollsstjärna tränade med AIK 1999. »De hade en tunn men duktig jugoslavisk forward då«, minns han. Bhaichung hamnade i stället i engelska division två. Nu är han tillbaka i East Bengal.

»Om vi inte vinner mot Jemen hemma, när vinner vi då?« frågade en reporter efter 0-3 mot Jemen. Syed Nayeemuddin hade inget bra svar, och nu är hans dagar som förbundskapten räknade.

HEJ ALLIHOP,

Här fylls tidningarnas förstasidor med senaste nytt om landslaget. Som vanligt. Den djupa schismen mellan lagkaptenen och den utländske förbundskaptenen, de nya unga kaxiga stjärnskotten, det engelska landslagets hett emotsedda besök.

Själv hade jag gärna sett att det handlade om fotboll. Men det indiska landslaget i fotboll njuter inte av samma filmstjärnestatus som cricketlandslaget. Det är i och för sig inte konstigt, med tanke på att cricketspelarna mäter sig med världens bästa medan fotbollsspelarna inte ens tillhör den övre halvan av landslagen i Asien.

Under fotbollslandslagets bortamatch mot Japan häromveckan önskade den indiske TV-kommentatorn att Indien i n-t-e skulle ta ledningen, »för tänk er då vilken ohygglig omgång japanerna kommer att ge oss som svar«. Det hade gått en dryg halvtimme av kvalmatchen till Asiatiska mästerskapen 2007.

Framför TV:n såg jag ett indiskt lag hålla imponerande 0-0 i Yokohama genom att bilda köttmur på egen planhalva. Framåt jagade den indiska fotbollens ende fixstjärna, Bhaichung Bhutia, efter lycka-till-bollar från backlinjen. Han lyckades vinna en del frisparkar nära japanskt straffområde, och höll sänar på att förverkliga kommentatorns mardröm med en skruvad frispark tätt utanför det japanska krysset.

Stod landet stilla inför tanken på en skräll i Yokohama? Inte Delhi i alla fall. På matchdagens morgon gick jag igenom tidningarnas TV-tablåer. Ingenting. Inte på någon av de stora sportkanalerna, inte på någon av den statliga televisionens kanaler. Tack och lov har jag en stor släkt, jag chansade på att bjuda in mig på lunch hos en syssling som jag ärligt talat inte umgås med ofta eller känner så väl, men som har egen parabol. »Visst, kom över så kan vi zappa runt framåt matchstart«, erbjöd han generöst.

Chansningen gick hem, vi fick in den mindre sportkanalen som behövdes, och med en kvart kvar av matchen kunde vi höra vår kommentator säga »om pojkarna kan hålla i det här tiden ut så har de gjort en heroisk insats«. Japan ledde då med 3-0. När domaren blåste för full tid hade Zicos landslag slagit in tre bollar till bakom den indiske målvakten. Ändå ett fall framåt för Indien – i kvalet till VM i Tyskland spelade Indien och Japan också i samma kvalgrupp. Då vann Japan motsvarande möte med 7-0.

SÅ HÄR ILLA har det inte alltid varit för indisk fotboll. 1911 stod fotbollen för en viktig symbolseger mot kolonialmakten, när Calcuttalaget Mohun Bagan vann indiska cupen efter finalseger mot det brittiska armélaget East Yorkshire Regiment. Som de flesta indiska lag på den tiden spelade Bagan utan skor. Indiska lag fortsatte att spela barfota under lång tid framåt, Indien stängdes ute från VM 1950 delvis av det skälet. Ändå hörde det indiska landslaget på den tiden till Asiens bästa, och deltog i flera OS-turneringar där hedersamma förluster – 1-2 mot Frankrike 1948 – varvades med meriterande segrar – 4-2 mot Australien i Melbourne-OS 1956 där det indiska laget gick till semifinal.

Den senaste fotbollslandskampen jag själv såg på indisk mark var 1984, då jag och pappa gick till cricketarenan Eden Gardens i Calcutta för att se Indien mot Argentina i en träningsturnering – visserligen ett Argentina utan Europa-

Negativa nyheter – nio mål i baken på sju dagar.

proffs, och alltså ingen Maradona. Ändå var vi runt 90 000 Calcuttabor som vandrade hemåt efter matchen, trots allt nöjda med att Indien kunde kämpa till sig 0-1 mot de blivande världsmästarna. När jag kom hem nålade jag bums fast matchbiljetten på väggen i mitt pojkrum med förhoppningar om att indisk fotboll var på väg att lyfta.

22 år senare kan hela världen konstatera att det stora lyftet låtit vänta på sig. I december vann landslaget i och för sig de Sydasiatiska mästerskapen, vilket gjorde Indien till en av de snabbaste klättrarna på Fifarankingen – från plats 135 till 118. Kanske var det därför Nike strax därefter presenterade ett sjuårigt samarbete med indisk landslagsfotboll.

EN VECKA EFTER JAPANMATCHEN skulle Indien möta det lilla ökenlandet Jemen.

Det indiska förbundets val av tid och plats för spel var idiotiskt. Ambedkarstadion ligger i Delhi, en stad som inte ens har ett lag i det professionella seriesystemet. Dessutom sattes avspark till halv tre på eftermiddagen. På en onsdag.

Så mina vänner, vi var inte några 90 000 som slöt upp för kvalmatchen i Delhi. Entrén var överkomlig – 20 rupier, eller 3,50 kronor, i skuggan. Halva priset i solen. Dessutom fick de 2 000 första åskådarna fritt inträde. Trots det lockade fotbollslandslaget, i detta land med mer än en miljard människor och i denna stad med 15 miljoner, bara 4 000 åskådare. När hotellarvtagaren Vikram Chatwal gifte sig med fotomodellen Priya Sachdev i februari kom 5 000.

Roligast på Ambedkarstadion hade ett hundratal jemenitiska studenter. Matchen hann knappt komma igång innan gästerna tog ledningen. Slutresultat: 0-3. Våren 2006 är förlusterna inte ens hedersamma.

HAR NU LÄMNAT Delhi bakom mig, och tagit mig till Calcutta. Känns skönt.

Inte bara för att större delen av min släkt finns här i Indiens vänligaste storstad, det är också en stad där fotboll spelar roll. Fotbollsintresset i Indien finns här och i Goa, från de två platserna kommer hälften av lagen i högsta ligan. I Calcutta fylls Salt Lake-stadions 120 000 platser när storklubbarna Mohun Bagan, East Bengal och Mohammedan Sporting spelar derby. Ett halvdussin tidningar och två TV-kanaler bevakar de tre storklubbarna dagligen, så jag hade gott om sällskap när jag besökte East Bengals träning.

East Bengal har de kanske största resurserna och den proffsigaste inställningen av de tre stora. Nyligen anställde man som första indiska klubb en utländsk tränare, belgaren Philippe de Ridder. När jag pratade med honom efter träningen fick jag insyn i hur det kunde gå så illa för landslaget mot Jemen.

– Mina spelare som kom tillbaka från landslagssamlingen berättade att de tränade fyrtimmarspass. Två gånger om dagen. Också dagen före match! Klart att de inte hade någon energi när det gällde.

Sedan Jemenmatchen har det spekulerats i att förbundskaptenen Nayeemuddin skulle få sparken. Häromdagen meddelade förbundet att man bett Fifa om hjälp att hitta en utländsk coach. Om Nayeemuddins metoder är typiska för den indiska tränarkåren låter det som en god idé.

Ha en skön vår, önskar Sujay Dutt.

Goshto Pal var legendarisk mittback i Calcuttalaget Mohun Bagan när indisk fotboll hade högre status. Nu står han staty.

Calcutta har gott om fotbollsintresse men ont om utrymme. På gräsrotsnivå i Indien saknas planer, tränare och riktig utrustning.

Offsides utsände tillsammans med East Bengals landslagsman Alvaro D'Cunha. Alvaro är uppvuxen i Indiens andra fotbollscentrum, Goa. Skadeproblem gjorde att han slapp ta del av Jemenfiaskot.